

Bemærkninger til forslaget

ad 1. Princippet i personbeskatningen går stadig ud på, at den gifte mand er hovedpersonen; den gifte kvinde er kun vedhæng.

I forbindelse med revisionen af ægteskabslovgivningen i begyndelsen af 1900-tallet foreslog familieretskommissionen i sin betænkning fra 1918 en regel, hvorefter enhver af ægtefællerne skulle kunne forlange at blive sat særskilt i skat af sin indkomst og formue. Men det samlede beløb af begge skat måtte ikke blive mindre, end hvis de beskattedes under ét, og den herved muligt fremkommende forøgelse af hver ægtefælles skattepligt skulle fordeles forholdsmæssigt mellem dem. Reglen gik ikke ud på en egentlig særbeskatning, men snarere på sambeskatning med valgfri særskilt skatteansættelse.

Familieretskommissionens forslag var dengang progressivt, men blev tilsidesat af justitsministeriet med den begrundelse, at bestemmelsen systematisk hørte hjemme i skattelovgivningen. Da der i 1922 gennemførtes en ny statskattelov, fastholdtes imidlertid mandens rolle som skattemæssig hovedperson.

I forbindelse med kildeskattelovgivningens indførelse i 1972 gennemførtes på en række praktisk vigtige områder særskilt beskatning af den gifte kvinde, f. eks. af egen erhvervsindkomst og af lønindkomst fra fremmede. Hovedprincippet – at manden er hovedpersonen – blev der ikke røkket ved.

I 1976 fremsatte socialdemokratiet et forslag, som ikke gik ud på fuld særbeskatning, men hvis hovedprincip var større lighed i sambeskatningen. Forslaget blev under behandlingen kritiseret, bl. a. fordi det ville medføre en for stor administration. Flere partier var inde på en fuldstændig særbeskatning, således at der samtidig opnåedes lighed mellem ægtefæller og papirløse.

Det foreliggende forslag er udtryk for denne tanke og vil bidrage til at ligestille mand og kvinde. Det vil desuden gøre ægteskabsinstituttet neutralt i henseende til skattelovgivningen med undtagelse af arvelovgivningen og retten til overførsel af personfradrag.

ad 2. Hensigten med punkt 2 er at forhindre, at velhavende ægtepar udnytter særbeskatningen til at nedbringe deres samlede skat ved at flytte formuegoder mellem ægtefæller. Opdelingen vil formentlig medføre et mindre provenu af formueskatten. Det foreslås, at denne tendens ophæves ved en passende sænkning af bundgrænsen for betaling af formueskat.

ad 3. Forslagsstillerne er principielt modstandere af dette fradrag og ønsker det helt ophævet. Men så længe det eksisterer, bør gifte have det i samme omfang som ugifte.

ad 4. Også efter de seneste ændringer ligger der en betydelig diskrimination mod medhjælpende ægtefæller i denne paragraf. Det foreslås derfor, at man går over til helt at ligestille medhjælpende ægtefæller med fremmed hjælp. Skatteyderen må dog stadig have pligt til at dokumentere, at der er udført arbejde i det selvangivne omfang.

Reglerne bør udformes, så de ikke forhindrer, at ægtepar, der ejer en virksomhed i fællesskab og arbejder i den på lige fod, kan ligestilles helt i skattemæssig henseende.

ad 5. Hensigten er at ligestille gifte og ugifte. Forslagsstillerne er dog indstillet på, at retten til overførsel af underskud i nogle tilfælde først kan bortfalde efter en kortere overgangsordning.

ad 6. Retten til overførsel af personfradrag kan ikke umiddelbart afskaffes uden negative sociale virkninger for et betydeligt antal ægtepar. Det foreslås derfor, at retten bevares for eksisterende ægteskaber, men ophæves for nyindgåede. Det foreslås dog at gøre retten indkomstafhængig, da der ikke er nogen grund til at bevare den for ægtepar, hvor det nævnte sociale problem ikke gør sig gældende. Retten bør helt afskaffes efter en overgangsperiode, men periodens længde og nærmere udformning kan først udformes efter nærmere undersøgelser af problemets omfang.